

Concertrecensie

Van een rockende cello tot een bouwer die zijn instrument verfijnt: de tiende Cello Biënnale Amsterdam was ijzersterk

Pieter Wispelwey en Cappella Amsterdam brengen 'Canticle of the Sun' tijdens de Cello Biënnale in het Muziekgebouw aan het IJ. Foppe Schut

De Cello Biënnale Amsterdam beleefde dit jaar zijn tiende editie. Het Muziekgebouw aan het IJ was anderhalve week lang een walhalla voor celloliefhebbers, waarbij de wereldtop liet horen dat er nog lang geen sleet zit op de formule van dit klassieke festival.

Frederike Berntsen 10 november 2024, 19:51

Bewaren

Delen

Tijdens het ritueel *Canticle of the Sun* knielt Pieter Wispelwey naast zijn cello, bezwerend veegt hij over het vel van een grote trom. *Canticle* is een lofzang op de schepping, op de natuur, de mens en het goddelijke, geschreven door Sofia Goebaidolina. Deze meditatie voor cello, slagwerk en koor behoorde tot de hoogtepunten van de tiende editie van de Cello Biënnale Amsterdam. Met open mond luisterde het publiek naar de aardse

ook bracht tijdens de allereerste biënnale in 2006. De uitvoering nu, door dezelfde combinatie, voelde als een ontroerende ode aan het cellofestival.

Advertentie

Een droom, een plan, een zaal: hoe zou het zijn om de cello in de schijnwerpers te zetten door middel van een festival? Wat in 2006 begon als experiment, beleefde afgelopen week zijn tiende editie: de Cello Biënnale Amsterdam, geesteskind van cellist en cultureel entrepreneur Maarten Mostert, is uitgegroeid tot een waar cellofestijn. Het Muziekgebouw was elf dagen lang een walhalla voor cello-adepten, waar grote cellisten, liefhebbers en cellostudenten elkaar konden ontmoeten.

Artistiek vertoon

Een terugkerend succesnummer is *Bach in de ochtend*. Het podium is leeg, op een kruk na, en de vloer is voor de musicus die er een van de suites voor cello van Bach speelt. De verheerlijking van deze muziek lijkt wat overdreven, maar als vast programmaonderdeel vormt ze een ijzersterke start van de dag. Waar Raphaël Pidoux het rustig en eerlijk hield, zonder enig artistiek vertoon, zweefde Nicolas Altstaedt boven de snaren.

Ggrrrrssssp, ggrrrrssssp: kom je na een paar matineuze Bachklanken de Grote Zaal uit, dan hoor je op Foyerdeck 1 het schaven en schuren aan het achterblad van een cello. Bouwers in werkschort uit binnen- en buitenland presenteren er hun waar. Mocht je willen discussiëren over een barokcello, een bepaald soort hars voor je stok willen aanschaffen of een nieuwgebouwd instrument willen uitproberen: het kon allemaal.

Advertentie

De tiende editie zette in op terugblikken en vooruitkijken. Vooruitkijken gebeurt in nieuwe werken, wereldpremières die de Biënnale als belangrijk onderdeel ziet van de programmering. De toekomst ligt ook bij opkomende cellotalenten, die de kans krijgen een masterclass te volgen bij een toonaangevende cellist. Een van die cellisten, een biënnalemusicus van het eerste uur, is Jean-Guihen Queyras. Hij verstaat niet alleen de kunst om het beste in een student naar boven te halen, maar kweekt ook enthousiasme bij leerling en publiek over het ritme in een stuk, met beeldspraak waartoe iedereen zich kan verhouden.

Cellomasterclass door Jean-Guihen Queyras. Simon van Boxtel

Verpletterend concert

Als je als festival zoveel evenementen op een dag hebt, van de kindervoorstelling tot en met de rockende cello in de kleine uurtjes, kun je niet alleen maar voltreffers verwachten. De opening van deze editie was een misser – en bepaald niet representatief voor de rest van het cellofeest. De avond met plukjes muziek en een handvol spelers in een onpraktische regie maakte duidelijk dat de *teaser*-formule afdoet aan zo'n serieus en inhoudelijk festijn als de Cello Biënnale.

Advertentie

Een absoluut hoogtepunt waren de beide Sjostakovitsjconcerten, begeleid door het Rotterdams Philharmonisch Orkest onder leiding van Tarmo Peltokoski – een statement vanjewelste. Ivan Karizna opende het bal met een verpletterend *Eerste celloconcert*. Na de pauze was daar de misschien wel grootste levende cellist: Truls Mørk. Als zo'n gigant Sjostakovitsj' *Tweede* uitvoert, wordt de morbide schoonheid van het stuk bijna ondragelijk. Mørk speelde magistraal.

gaat als dubbeltalent – Prechal componeert ook – een prachtige carrière tegemoet.

Advertentie

Dagelijks nieuwsbrief

Het Parool

Abonneren vanaf €2,20 per week

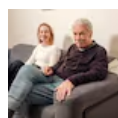
Inschrijven

Help ons door uw ervaring te delen: [Feedback geven](#)

Ook interessant voor u

Op basis van bovenstaand artikel

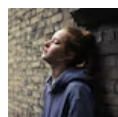
Exclusief

Roos (23) huurt een kamer bij Frank (80): 'We nemen vaak even de dag door en hebben ook al eens een wijntje gedronken'

Lezersreacties

Lezers over opengebroken prullenbakken in Amsterdam: 'In Berlijn en Kopenhagen is deze oplossing al heel normaal'

Interview

Imponerende Aiko Beemsterboer als de blinde Lot in Mercedes Stalenhoefs 'Ik zal zien': 'Je leven is ineens een stuurloos schip'

Nieuws

666 leegstaande woningen in Amsterdam kregen vorig jaar weer bewoners